ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Προχθὲς ἡ γειτόνισσά μου, ἡ Κυρία Πιτσιρίκου, βρισκότανε σὲ μεγάλες ἀσχολίες. Πηγαινοερχόταν μέσα στὸ νοικοκυριό της, φωνάζοντας καὶ πονοκεφαλιάζοντας μὲ τὶς ὑπηρέτριές της καὶ μὲ τὶς ὑπηρεσίες της. Ὁ κόσμος πού περνοῦσε ἀπ' ἔξω, στεκότανε καὶ μὲ μεγάλη εὐγνωμοσύνη κυττοῦσε ἀπάνω.

— Κάτι μέγα καὶ ἐθνικὸν πάλι, μᾶς παρασκευάζει ἡ φιλόπατρις αὐτὴ Κυρία. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικο ὁ κόσμος.

Ἡ Κυρία-Πιτσιρίκου ἑτοίμαζε γερουσιαστάς, μὲ μίαν εὐχέρεια ἀξιοθαύμαστη, σὰν νὰ ἔφκιανε κεφτέδες!

— Ψυχὴ μου κεφτέδες! Ἔ ;... Καιρὸ πού ἔχουμε νὰ τοὺς φᾶμε!...

— Ψυχὴ μου Γερουσιασταί! Καιρὸ πού ἔχουμε νὰ τοὺς δοῦμε!...

Ἡ Κυρία-Πιτσιρίκου τά ξέρει στὰ δάχτυλα αὐτά. Ὀλίγον κιτρινισμένο μιραμπῶ, ἕνα ζεῦγος ματογυάλια, μιὰ βελάδα χλορὰν ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, ἕνα πανταλόνι λυωμένο ἀπὸ τὰ καθίσματα τοῦ Ζαχαράτου, λίγο ὄνομα ρεκλαμαρισμένο σὰν τὰ καταπότια τοῦ Πίγκ, λίγη ἀρτηριοσκλήρωσι, μιὰ δόσι χρόνιο συνάχι, μιὰ πρέζα ταμπάκο, κάτι ἀπὸ δῶ, κάτι ἀπὸ κεῖ, καὶ ἔχετε τοὺς γερουσιαστάς!

Τοὺς ἐπῆραν στὴν Ἀκαδημία!

***

Τὸ ἀπόγευμα λοιπόν, κατακουρασμένη ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐργασία τῆς ἡμέρας, μὲ προσέλαβε βοηθὸ στὸ μεγάλο ἔργο της.

— Δὲν συμπληρώθηκε ὁ ἀριθμὸς ; ρώτησα.

— Μᾶς μένουν μερικὰ κενὰ ἀκόμη, μοῦ ἀπάντησε.

Ἐπήραμε τότε ἕνα ἁμάξι καὶ διευθυνθήκαμε στὸ Γηροκομεῖο.

— Καλὴ μέρα σας!

— Καλὴ μέρα σας.

— Μήπως σᾶς περισσεύουν ὀλίγοι νέοι ἄνδρες γιὰ νὰ τοὺς ἀγοράσουμε ; Μᾶς λείπουν μερικοὶ γιὰ γερουσιασταί.

— Νέοι ἄνδρες ; Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἔμεινε κανένας. Μᾶς τοὺς πῆραν στὴν Ἀκαδημία.

Περίλυποι τότε διευθυνθήκαμε στὸ κλασικὸν μέγαρον τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἀγραμμάτων.

Μιὰ μυρωδιὰ μπενζίνας μᾶς χτύπησε στὴ μύτη.

— Τί κάνετε καλέ, αὐτοῦ, λεκέδες καθαρίζετε ; Μήπως σᾶς περισσεύει κανένας σοφὸς γιὰ τὴ γερουσία ;

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὄχι. Τοὺς κάνουμε ὅλους μπουγάδα! Τοὺς ἐκ—καθαρίζουμε βλέπετε. Τί νὰ γίνῃ! Κουκουβάγιες ἔχουμε, ἂν θέλετε!... Πολὺ εὐχαρίστως... νὰ πάρετε ὅσες θέλετε.

— Μὰ τί ὀργή, καλέ!... Λειψανδρίαν πάσχει ἡ πατρίς ; Μήπως ξέρετε ποῦ μποροῦμε νὰ βροῦμε νέους ἄνδρας γιὰ τὴ γερουσία ;

— Στὰ καφενεῖα, ὑποθέτω. Ἐκεῖ εἶνε ὅλοι οἱ νέοι ἄνδρες, ἐπιδιορθώνοντες, χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ, τὰ ἀδιόρθωτα ἑλληνικὰ πράγματα. Πηγαίνοντας ὅμως, περᾶστε μιὰ ματιὰ καὶ ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο, ἐκεῖ ἴσως νὰ σᾶς προμηθεύσουν.

Ἐπήραμε ἕνα ζευγάρι παχυιὲς κουκουβάγιες καὶ τραβήξαμε γιὰ κεῖ.

— Μιὰ στιγμή, μᾶς λέγει ὁ θυρωρός, συνεδριάζουν.

— Θ' ἀργήσουνε ;

— Δὲν ξέρω... Ἴσως... Συσκέπτονται ἐπὶ μιᾶς ὑποθέσεως ἡ ὁποία ἐφεσεβλήθη καὶ ἀν κόπη ἀπὸ τὸ 1836. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἀποπείρας ἐμπρησμοῦ τῆς φλοκάτας τοῦ σταυλάρχου τοῦ μακαρίτου Ὄθωνος. Εἶχαν συλληφθῆ καὶ καταδικασθῆ οἱ ἐμπρησταὶ ἀλλὰ ἀνέκοψαν τὴν ἀτόφασιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καὶ ἄλλοι ἦσαν μέσα σὲ βρεφικὰ καθίσματα γιὰ νὰ μὴ πέσουν!

— Ἐκάηκε ὅλη ἡ φλοκάτα ; Πέστε μου. Ἀνησυχῶ νὰ μάθω!..

— Ὄχι, λίγο στὸ μανίκι.

— Καὶ τώρα τί γίνεται ; Μιλῆστε λοιπόν...Ἀνυπομονῶ τρομερά!..

— Ποιό ;

— Ἡ φλοκάτα.

— Τὴν ἔφαγεν ὁ σκόρος, ἀπὸ τότε!...

— Καὶ οἱ κατηγορούμενοι ;

— Ἀ—έθαναν καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ παιδιά τους!...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἤνοιξεν ἡ πόρτα καὶ ἀκούσαμε φωνὴν λέγουσαν :

— Ἀρκετὰ γιὰ σήμερα!... Ἀναβάλλεται ἡ συζήτησις διὰ τὴν 31 Φεβρουαρίου 1939.

— Παντόν, τοὺς λέμε, ὁ Φεβρουάριος δὲν ἔχει 31 ἡμέρες.

— Ἕως τὰ τότε θὰ ἀποχτήσῃ!... Τὰ ἡμερολόγια ἀλλάζουν καθημερινῶς καὶ ἡ ἡμερομηνίες μετατίθενται σὰν Γραμματεῖς Εἰρηνοδικείων. Ἀλλὰ ποῖος εἶσθε σεῖς καὶ τί ζητᾶτε ;

— Ὑποψηφίους γερουσιαστάς.

— Τοὺς θέλετε τώρα ; Ἀδύνατον νὰ σᾶς προμηθεύσουμε. Μᾶς τοὺς πῆραν στὴν Ἀκαδημία.

Περίλυποι γυρίσαμε στὸ σπίτι. Οἱ ὀλίγοι νέοι ἄνδρες τοὺς ὁποίους μπορέσαμε νὰ βροῦμε, εἶχαν παραδοθῆ κι' ὅλας, στὶς φροντίδες τῶν ὑπηρετριῶν. Ἄλλοι ἔτρωγαν μὲ τὸ μπιμπερὸν καὶ ἄλλοι ἦσαν τοποθετημένοι σὲ παιδιάστικα καθίσματα, ἔκαναν *τὸ χρέος των!...*

Δυὸ-τρεῖς παραμάνες ἀποκοίμιζαν μερικοὺς ἀπὸ αὐτούς :

Νάνι - νάνι, τὸ μικρό,
τὸ μικρὸ μου, τὸ μ ω ρ ὸ
ποὺ θὰ κάνῃ «πάτα - πάτα»
μέσα στῆς Βουλῆς τὴ στράτα!

Μόνον κουκουβάγιες διαθέτουμε.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἡ κ. Πιτσιρίκου ἔπεσε κουρασμένη καὶ γεμάτη ἀπογοήτευσι καὶ ἀπελπισία σὲ μιὰ πολτρόνα.

— Ἕνα μοῦ ἔμεινε! ἕνα πλέον!... φώναξε γοερῶς.

Ἡ παραμάνα τὴν ἐκύτταζε ἔκπληκτη καὶ φοβισμένη.

— Ἡ Γερουσία τοῦ κάτω Ζαχαράτου! Τρέξτε ἀμέσως νὰ συμπληρώσητε τὰ κενὰ τῶν συνδυασμῶν ἀπὸ τοὺς νεάζοντας ἐκείνους ἄνδρας... Ἐν ἀνάγκῃ καλέσατε καὶ τὸ Μερακλῆ ἀπὸ τὸ Ζάππειο!

Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε καὶ τὸ πρόγραμμα, δύναται νὰ εἰπῆ κανείς ὅτι συνεπληρώθη. Ἔλειπαν 2-3 μόνον καὶ οἱ ἀναπληρωματικοί. Ἔ, τσι, ἡ κ. Πιτσιρίκου βρέθηκε πάλι σὲ ταραχὴ καὶ σύγχυση. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ὁ Μέγας Θεὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔδειξε καὶ τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὸ φιλελληνισμό του. Σωτήριος φωνὴ ἠκούσθη πλανοδίου πωλητοῦ ἀπὸ τὸν δρόμο :

— Παληοὺς ἀνθρώπους, παληοὺς ὑποψηφίους, ποιὸς θέλει γιὰ ἀγόρασμαااااااα!

Ἡ Κυρία Πιτσιρίκου ὕψωσε τότε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανό :

— Θεὲ μου, σὲ εὐχαριστῶ καὶ σὲ εὐγνωμονῶ ἀπείρως!...

Καὶ προβάλλουσα ἀπὸ τὸ παράθυρο:

— Ποῦ εἶσαι πωλητή ;

— Ἐδῶ, Κυρία!

— Ἔχουν αὐτοὶ ποὺ πουλᾶς τὰ προσόντα νὰ γίνουν γερουσιασταί ;

— Ἄλλο τίποτε!

— Καὶ ρευματισμούς ;

— Ἀπὸ αὐτοὺς δὰ ἔχουν ποὺ ἔχουν!

— Φέρε μου μιὰ ντουζίνα, σὲ παρακαλῶ!...

Καὶ ἡ κ. Πιτσιρίκου ἀνέβλεψε καὶ πάλιν πρὸς τὸν οὐρανόν :

— Θεὲ μου, Θεὲ μου, εἶσαι σκανδαλωδῶς φιλέλλην!

Καὶ ἐκάθησεν ὑπερήφανος καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαράν.

— Ἡ πατρὶς ἐσώθη!...

Σταμ. Σταμ.

Παληοὺς ἀνθρώπους ποιὸς θέλει γι' ἀγόρασμα!